

מכתבה האחרון של רויטל ...

אחיותיי היקרות ..

אני כותבת אליכן ברגעי האחרונים, בשארית הכוחות שנותרו בי, אני כותבת בדמעות ובדם ליבי השבור והמיוסר .. כן, אני, רויטל אברהם בת 19 עומדת לפני הסוף, צעירה אבל השערים בפני נסגרים.. אני מרגישה כמו פרח יפה שסוגר את עלו ...

גם אני כמותכן חלמתי רבות על הילדים שייולדו לי, הבעל שאחיה איתו, המקצוע שאעסוק ועוד .. אבל, אלוקים גזר אחרת, והיום אני יודעת שאם הייתי חיה את חיי אחרת זה לא היה קורה.

נולדתי למשפחה דתית במרכז הארץ ..

מיום שעמדתי על דעתי ידעתי שאני ילדה יפה... מאז שהייתי ילדה בגן הייתי מאוד מושכת תשומת לב בתווי פני המיוחדים, גדלתי בידיעה שנתברכתי ביופי נדיר, ואני לא מגזימה, מנת היופי שקיבלתי היא משהו יוצא דופן במיוחד. הוריי החכמים ניסו תמיד לגמד בעיניי את עצם היותי יפה, והשתדלו להמשיך בסדר חיים תקינים ובלי התייחסות מיוחדת, אבל אני שהייתי ילדה חכמה מאוד גדלתי וטיפחתי את היופי הזה יותר ויותר. העידוד מצד החברה גרם לי להבין שיופי אפשר לקנות-חברות, מעמד וכבוד.. עשיתי את זה בכל דרך, למדתי להבין שיופי כמו שלי צריך לנצל .. דאגתי להיראות טוב, יותר מידי טוב. אהבתי ללבוש בגדים צמודים שיבליטו את גופי. שערי הארוך, המיוחד היה תמיד גורם להתפלאות רבה וכך כל פרט במראי החיצוני נמדד בתשומת לב רבה, איך אפשר לבלוט יותר, להיראות יותר.

במיוחד אהבתי לצאת בחצאית צרה וקצרה כשלרגלי מגף ארוך. נהניתי לחוש איך מבטי האנשים נדבקים בי לרגעים ארוכים.. בעוונותיי זה עשה לי טוב !

כשמורותיי לתיכון קלטו את המצב וניסו לשנות היה כבר מאוחר, נמשכתי בחבלי קסם למעגל הזה שנקרא- להראות, להתבלט.

בזיכרוני מילותיה של מורתי - "רויטל, קיבלת מתנה נדירה, יופי מיוחד, זה הניסיון שלך. שמרי עליו מכל משמר יבוא יום וכל היופי הזה יינתן לאדם המתאים."

הייתי מראה שהדברים חודרים לליבי אבל בעצם הם כלל לא נכנסו דרך אוזניי ..

הייתי שיכורה מרדיפה אחרי עוד בגד בולט ועוד מראה שחצן שיסובב את כולם ..

היום אני יודעת בוודאות שהכשלתי מאות ואולי אלפי אנשים בלבוש שלי..

עשיתי זאת בהנאה אמיתית.

האיתות הראשון היה בערב אחד..עמדתי במטבח וטיגנתי חביתה, שערי הארוך היה אסוף וקצבותיו נגעו באש שמתחת למחבת. בתוך שניות הפך שערי ללהבה של אש גדולה ואדמונית. שערי היפה נשרף, אבל אני ניצלתי. זכורני איך שכבתי בבית החולים בוכה בהיסטריה מרוב צער על שערי השרוף, ואבי יושב לצדי מנחם ומרגיע-"רויטל, ה' עשה לנו נס יכולת כולך להישרף..אנא,תביני זה לטובתך, תשתני והכול מאחורינו."

אבל אני לא שמעתי, היית אז בת 16 ותוך שנתיים גדל שערי והתייפה ..

והמעשה, האיתות נשכח מליבי לגמרי. תמיד הייתי אהובה בכיתה אף פעם לא סבלתי מבדידות או כאב .. כל מה שביקשתי ניתן לי מיד, כך עברתי את חיי . בגיל 16 מטבע הדברים גדלתי והתייפיתי, לא יכולתי שלא להתאפר זה כבר הפך להיות חלק מימני באותה התקופה הסתבכתי קצת יותר לעומק, אני לא יכולה לפרט על זה קשה לי מאוד אבל תבינו...

שכחתי לספר, הייתה לי סבתא צדיקה שהייתי קשורה אליה מאוד.. היא מאוד כאבה את המצב הרוחני שלי והייתה מנסה בכל דרך לחזק אותי, היא הייתה נותנת לי כסף לקנות בגדים יותר צנועים אבל גם זה לא עזר..

תקופה קצרה אח"כ כשהייתי בת 16 וחציי היא נפטרה. בכיתי עליה נורא..

היא הייתה חלק מהעולם שלי ולא הבנתי איך העולם יכול להמשיך להתקיים בלעדיה.. לאחר תקופה התאוששתי.

אני חייבת לציין שהמוות שלה גרם לי להתחזקות קלה אבל תוך כמה חודשים חזרתי למעשיי ואף הגברתי אותם . ככל שהגיל התבגר כך נעשיתי יותר שחצנית ובולטת.

ובסוף הגיעה ההתראה השנייה.. באחד הלילות חלמתי על סבתא שלי היא ישבה על אבן ובכתה..

עמדתי לידה ושאלתי אותה-"סבתא, למה את בוכה ?!"

היא הצביעה על ראשה ולא אמרה מילה. התעוררתי מזועזעת, ניסיתי להירגע והצלחתי. מעשה זה פרח מזיכרוני עד מהרה וכך גם האיתות השני עבר בלי התייחסות.

ואז זה הגיע.. אמנם בהדרגה אבל בעקביות. בהתחלה אלו היו כאבי ראש סטנדרטיים. אמא שלי אמרה שאני עייפה ולומדת קשה ושקח לי מנוחה, אבל הלב שלי הרגיש אחרת. כעבור חודש לא יכולתי לעמוד מרוב כאבי ראש, היה ניראה לי שמשהו שם עומד להתפוצץ לרסיסים. הדרך למרפאה הייתה מלאת חששות וכך גם הציפייה לתוצאות של הבדיקות המקיפות. כשישבנו אמא ואני בחדרו של הרופא, הפנים שלו אמרו הכול .. "כזו בחורה יפה וכ"כ חולה" - פרצתי בבכי וביקשתי הסברים. גם אמא בכתה היינו חסרות אוניס המציאות עלתה על כל דמיון ...

אני נושאת גידול ממאיר בראש, המוות הוא עניין של זמן .. אני לא זוכרת איך הגענו הביתה באותו יום, אני זוכרת רק הרבה דמעות, כאב וחוסר אוניס מוחלט. לפתע נזכרתי בחלום, בסבתא הבוכה ומצביעה על ראשה. אך, אולי אם הייתי מתייחסת לאיתותים הכול היה ניראה היום אחרת .. אבל אני המשכתי במעשיי בלי שום התייחסות ..

ביום המחרת הלכנו לבית החולים, בחלומות השחורים ביותר לא האמנתי שהטיפולים האלו כ"כ כואבים, זה פשוט מוות הרגשתי ששורפים לי את העצמות את הדם את כל מה שיש לי מבפנים ... אלוקים הטוב..אתה טוב ואני לא שמעתי לך, אבא איך התעלמתי מרחמיך הרבים !! ההמשך עצוב וכואב נורא, קשה לי לכתוב אותו.. שערי היפה, המדהים נשר. תוך מס' חודשים אני נותרתי קירחת, חיוורת וחלשה. כל רופא שטיפל בי ציין באוזניי שיש לי יופי נדיר וזה צבט לי את הלב, ה' נתן לי פיקדון יקר, יופי מיוחד, ואני השתמשתי בו הפוך, במקום לשמור עליו הפקרתי אותו...אלוקים !

אני היום בת 19 מיוסרת מהחיים, מלאה כאבים ימיי ספורים המחלה גוברת עליי אני רואה את המוות קרוב, אני רוצה שכל מה שהתייסרתי יהיה כפרה על העוונות שלי.

אתן, אחיות שלי אנא מכן הלב שלי שבור וקרוע תשמעו לדברי האחרונים שמרו על צניעותכן מכל משמר, מה יישאר לנו אח"כ ? מה ? יש דין ויש דיין הוא רואה הכול ויודע הכול..והכול יבוא במשפט. אנא מכן, תתחזקנה בצניעות בכל ניסיונות וזה שווה אל תחכו לאיתותים. אנא מכן, בשבילי.

הכרית ספוגה בדמעותיי אני כותבת בשארית הכוח שיש בי, אלוקים, אני מבקשת, תאמרנה שהתחזקות הזאת תהיה לרפואתי אני מתחננת, אני רוצה לחיות .

רויטל אברהם.

רויטל נפטרה כמה זמן אחרי שכתבה את המכתב והצוואה שהשאירה הייתה לפרסם את המכתב שלה ברבים... יהי זכרה ברוך...

זה הכוח שלנו בנות ישראל.. הצניעות !!.. בנות , אחיות יקרות ! תלמדו מהמכתב הזה ותראו עד כמה חשובה הצניעות לאישה .. הצניעות מעל לכל. אל תתגאו יותר מידי ביופי שלכן, כי את היופי ואת כל מה שקיבלנו זה הקב"ה נתן, וכמו שהקב"ה נתן כך הוא יכול גם לקחת.

כל החכם המתגאה - יאבד חכמתו
כל העשיר - יאבד עושרו
כל הגיבור - יאבד גבורתו
כי באמת רק השם הוא המלך.
ה' מֶלֶךְ, ה' מֶלֶךְ, ה' יְמֻלֹךְ לעולם ועד.

המעוניינות לעזור לנו להפיץ מכתב זה, נא להתקשר - 054-846-1354
המעוניינות לעזור לנו להפיץ חומר לזיכוי הרבים, טל. - 0527-120-948

